

den Tilhøielighed til at holde Jorden i Familierne kunne vi forfølge omtrent saa langt tilbage i vor Historie, som vi kunne følge denne selv. Det er denne Tilhøielighed til at bevare Jorden i Familierne, som, støttet ved den hidtilgjældende Lovgivning, har bevaret Selveiergaardene i et stort Maal i de Familier, som fra tidligere Tid have besiddet dem, og det er den samme Tilhøielighed til at bevare Jorden i Slægten, der, endog uden paa nogen Maade at have været støttet af Lovgivningen, har bevaret Fæstegaardene for den langt overveiende Deel igennem flere Slægtled i de samme Fæstefamiliers Brug. Hovedbestemmelsen i § 23 gaaer jo ud paa at udvide den Ret, som Selveierbønderne nu have til at kunne disponere over deres Gaarde til Fordeel for en enkelt Arving, til alle Gæere af Jord, det vil sige til alle Gæere af selvstændigt Jordbrug, hvorved man jo i Reglen forstaaer dem, der have over 1 Tønde Hartkorn. Hvis man nu imidlertid vilde følge de ærede Medlemmer af Udvalget, som have stillet Forslaget under Nr. 29 om at udelade det andet Punctum af § 23, saa forekommer det mig, at den nævnte Bestemmelse vilde komme til at tabe en stor Deel af sin Betydning. Den høitærede Ordfører søgte at gjøre gjældende, at den tilsvarende Bestemmelse i Forordningen af 21de Mai 1845 § 28, som giver Forældre en Ret til under Sagtagelse af visse Former at binde den Formue, som stikker i Capital, for et Barn, ikke paa nogen Maade kunde anvendes analogisk paa Jord. Jeg er imidlertid af en ganske modsat Formening. Det forekommer mig, at det er at opfatte § 28 i den nævnte Forordning noget snevert, naar man antager, at den kun er møntet paa saadanne Arvinger, om hvilke det med Sikkerhed kan forudsættes, at de vilde være Forødere af den fædrene Arv. Jeg troer, at dette var den ærede Ordførers Tanke, om det end mulig ikke noigtigt var hans Ord. Det forekommer mig, som sagt, at være en noget snever Opfattelse af den paagjældende Bestemmelse. Jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at man ingenlunde behøver at forudsætte, at en Arvelader kun vil træffe en saadan Bestemmelse ligeoverfor lidet huusholderi-

ste Arvinger. Den ærede Ordfører maa dog kunne tænke sig saadanne Tilfælde som, at det er umyndige Børn, til hvilke Arven overlades, eller at det er Døttre, om hvilke det er umuligt for en Fader at vide, under hvis Børgemaal de i sin Tid igennem Giftermaal ville komme. Det behøver altsaa ingenlunde at være Tilfældet, at en Fader, for at kunne komme til at anvende enten § 28 i Forordningen af 21de Mai 1845 eller den her foreslaaede § 23, skulde forudsætte, at det Barn, hvilket han vil betage Raadighed over Arven, er en stet Huusholder, som sandsynligvis vil forøde den fædrene Arv. Naar jeg nylig udtalte, at det forekom mig, at Bestemmelsen i det første Stykke af § 23 vilde blive mindre betydende, naar man ikke tillige vilde tage Paragraffens andet Stykke, saa sigtede jeg derved til, at der dog kun er en ringe Opfordring for en Fader til i høi Grad at begunstige et enkelt Barn ved at overdrage det den fædrene Jord paa særdeles billige Vilkaar — det er jo dog kun det, som der er Spørgsmaal om —, at overdrage den paa saa billige Vilkaar, at det bliver til ligesom fremt Tab for de andre Arvinger, naar han ikke enten har en fuldstændig moralsk Garanti gennem sit Kjenndskab til det paagjældende Barn, for at Barnet vil bevare den fædrene Jord, eller Loven tillader ham at binde Jorden. Der er dog en meget ringe Opfordring for en Fader til at give et Barn dobbelt Arv imod de andre Børn i den Hensigt, at den fædrene Jord derved skal bevares i Familien, naar han ikke kan have eller faae nogen Sikkerhed for, at Barnet ikke istedetfor at bevare Jorden afhænder den til Fremmede. Det forekommer mig saaledes, at Bestemmelsen i det andet Stykke af § 23 er et temmelig nødvendigt Supplement til Bestemmelsen i dens første Stykke, naar man da ellers overhovedet sætter nogen Pris paa, hvad jeg, som tidligere anført, gjør i høi Grad, at gjøre det muligt ligesom hidtil eller i et endnu større Maal end hidtil at bevare Jorden i de Familiers Besiddelse, som i længere Tid have eiet den. Saadanne Bestemmelser som de her foreliggende forekomme mig at være ganske nødven-